

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobkyně V. H. proti žalované Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/S0, 140 21 Praha 4, proti rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 27. září 2010, č. j. CPR-12396-1/ČJ-2010-9CPR-C218,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 30. července 2010 neprodloužila Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorát cizinecké policie Vyškov, skupina povolování pobytu Vyškov, žalobkyni dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky (původně uděleného na dobu od 2. září 2008 do 31. srpna 2010), neboť nevykonávala činnost jako osoba samostatně výdělečně činná od 1. února 2009 do 31. července 2009 a od 1. září 2009 do 31. ledna 2010 a po tuto dobu neplnila ani účel pobytu (podnikání), což představuje závažnou překážku jejího pobytu na území [§ 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b), § 44a odst. 3 a § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky].

Odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítla žalovaná dne 27. září 2010 a rozhodnutí vydané v prvním stupni potvrdila. Jestliže cizinec při odhlášení na OSSZ uvede, že přerušuje či ukončuje činnost, je to dostatečným důvodem pro neprodloužení platnosti povolení, protože takový cizinec nepodniká, a tím neplní účel pobytu. Toto zjištění lze v rámci správního řízení využít na základě spolupráce správních orgánů ve smyslu § 8 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.). Ukončení samostatné výdělečné činnosti představuje i závažnou překážku pobytu; žalobkyně v důsledku odhlášení neplnila svou povinnost platit pojistné podle § 3 odst.

4 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. V této věci nebyla řešena žádná předběžná otázka; správní orgán prvního stupně pouze zjistil skutečný stav věci ze sdělení OSSZ Vyškov.

Žalobkyně ve své žalobě namítla, že pobyt jí měl být prodloužen z důvodů, které obsírně popsala ve svém odvolání. Žalovaná se podle ní vůbec nevypořádala s odvolacími námitkami; zejména nevysvětlila, proč se nezabývala předběžnou otázkou. Její rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné a žalobkyně navrhla, aby je soud zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě setrvala na svých závěrech a navrhla zamítnutí žaloby. Zdůraznila, že pokud bylo žalobkyni uděleno povolení k pobytu za účelem podnikání, byla povinna platit nepřetržitě platby OSSZ, aby zde mohla plnit povolený účel pobytu. Tuto povinnost nesplnila a pobývala v ČR nadále, přestože přestala splňovat podmínku pro udělení víza, což představuje závažnou překážku pobytu.

Žaloba není důvodná.

Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. (toto i další ustanovení ve znění před novelizací provedenou zákonem č. 427/2010 Sb. s účinností k 1. lednu 2011) Policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno. Podle § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. platí toto ustanovení obdobně i pro povolení k dlouhodobému pobytu. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Policie dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Podle § 56 odst. 1 písm. k) policie nebo zastupitelský úřad neudělí cizinci vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, jestliže pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Žalobkyně poukazovala na to, že důvody, pro které mělo být její žádosti vyhověno, popsala ve svém odvolání; v žalobě však žádné takové konkrétní důvody neuvedla. Správní soud přezkoumává napadené rozhodnutí na základě žalobních bodů, tj. skutkových a právních důvodů, které svědčí o nezákonnosti napadeného rozhodnutí a které jsou popsány přímo v žalobě. Odkaz na odvolání podané ve správním řízení proto nemůže být považován za žalobní bod, už jen proto ne, že odvolání napadalo rozhodnutí vydané v prvním stupni, nikoli rozhodnutí vydané v odvolacím řízení, které je předmětem žaloby.

Neobstojí ani tvrzení, že žalovaná se řádně nevypořádala s odvolacími námitkami: podle soudu nebyla žádná námitka opomenuta a i věcně byly námitky vypořádány správně. Žalovaná důvodně dospěla k závěru, že žalobkyni nelze prodloužit platnost povolení k pobytu; i ze spisu je zřejmé, že žalobkyně minimálně v obdobích, kdy byla odhlášena z OSSZ (po dobu jedenácti měsíců), fakticky nepodnikala, nevytvářela zisk a nebyla schopna či ochotna platit pojistné, což bylo její povinností.

Příslušná ustanovení zákona č. 326/1999 Sb. byla užita správně. Zákon č. 326/1999 Sb. v § 44a odstavci 3 odkazoval na přiměřené použití § 35 odst. 3 tohoto zákona; posledně citované ustanovení pak vylučuje prodloužení víza k pobytu nad 90 dní, jsou-li shledány důvody pro zahájení řízení dle § 37. Provázaností ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 zákona č. 326/1999 Sb. se NSS zabýval v rozsudku ze dne 19. ledna 2012, č. j. 9 As 80/2011-69; nesouhlasil zde s tím, že pokud zákon podmiňuje v ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zrušení platností víza skutečností, že cizinec přestane splňovat některou z podmínek pro udělení víza, je nutné tyto podmínky dovozovat jen z ustanovení § 31 a § 33 tohoto zákona, a nikoli z ustanovení § 56. Ustanovení § 31 a § 33 podle něj představují pozitivní vymezení podmínek pro udělení víza; zákon však obsahuje i vymezení negativní, které koriguje pouhé

formální naplnění předpokladů pro udělení víza. Takový korektiv představuje mimo jiné ustanovení § 56, na základě kterého správní orgány ověřují, zda jsou splněny další předpoklady pro udělení víza, tedy zda tu neexistují důvody pro jeho případné neudělení. Důvody pro neudělení víza podle § 56 zákona č. 326/1999 Sb. tedy představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení víza ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) tohoto zákona. Na případ žalobkyně proto bylo možné užít § 37 odst. 2 písm. b) s § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb.

Podle judikatury platí (viz č. 2951/2014 Sb. NSS), že neplnění účelu předchozího pobytu (faktické nevykonávání podnikatelské činnosti) po převážnou část doby, na kterou bylo cizinci uděleno vízum k pobytu za účelem podnikání, je závažnou překážkou pobytu cizince na území, která je podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb., ve spojení s § 46 odst. 1 téhož zákona důvodem pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Žalobkyně neplnila účel pobytu po dobu jedenácti měsíců, což v okamžiku podání žádosti o prodloužení platnosti povolení představovalo polovinu její dosavadní doby pobytu; závažná překážka je tu tedy dána.

Ve shodě se žalovanou se soud nedomnívá, že otázka, zda žalobkyně přerušila či ukončila samostatnou výdělečnou činnost, je předběžnou otázkou, o níž by měl rozhodovat jiný orgán – podle žalobkyně živnostenský úřad. Zápis v živnostenském rejstříku je pouze důkazem, který dokládá oprávnění konkrétní osoby podnikat v tomto právním režimu, nedokládá však to, že osoba skutečně podniká (viz rozsudek NSS ze dne 27. prosince 2011, č. j. 7 As 82/2011-81). Kromě toho žalobkyně sama ve správním řízení uvedla, že aby nemusela platit pojistné, na OSSZ se odhlásila; pokud si nebyla zcela jista, co činí, nemůže to jít k tíži žalované.

Žalobkyně se svými námitkami tedy neuspěla; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 21. října 2014

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková